

Laimi meklē savās mājās

Reiz dzīvoja trīs draugi Zeltbērzs, Sarkanozols un Zilonkļavs. Viņi dzīvoja Repmežā. Nekad mūžā viņi nebija tālāk bijuši par savu mežu. Nezināja, kā dzīvo citur, ko dara.

Kādā pēcpusdienā draugi izdomāja iet pasaulē laimi meklēt, jo ko uz vietas nīkšot. Tā viņi devās pasaulē. Priekšā bija ceļš, kurš sadalījās trīs virzienos. Nolēma, ka katrs ies pa savu ceļu un pēc divām dienām atgriezīsies. Tā draugi viens otram teica „atā” un devās ceļā.

Zeltbērzs devās pa labi. Viņš gāja visu dienu, bet nekas interesants nenotika, līdz ieraudzīja mazu mājiņu. Interese liela, un iegāja tajā. Visapkārt bija kūciņu un kēksiņu kalni, tur bija arī viņa mīlākā kūciņa „bērzlape”. Viņš pieēda pilnu vēderu un paņēma līdzī arī saviem draugiem pa „bērzlapei”. Nonāca līdz kādai savādai robežai. Tā visa bija uguns sarkana un dūmoja, Zeltbērzs nekad tādu nebija redzējis. Viņš nodomāja, ka tas ir kas jauks, daiļš un skaists. Bet tā nebija. Devās pāri robežai. Tā no visām pusēm saskrēja velni un sāka uzbrukt Zeltbērzam. Viņš sāka kliegt un aurot vissavādākajā balsī. Velni nobijās un aizmuka. Zeltbērzs aizmiga. No rīta pamodies, viņš ieraudzīja, ka ir pazudušas visas uguns un dūmi, un nodomāja, ka tas ir bijis tikai sapnis par velniem. Zeltbērzs devās mājās, pie sevis domādams, ka vislabāk tomēr ir mājās, kur ir tavi draugi.

Sarkanozols devās pa vidējo ceļu. Gāja un gāja, līdz ieraudzīja lielu uzrakstu: „Ferma – Papparde”. Ārēji neko neredzēja – ne cilvēkus, ne lopus, bet kaut kas tomēr fermā mita. Izsalkums mocīja Sarkanozolu ne pa jokam, arī dzert gribējās. Viņš iegāja fermas dārzā un ieraudzīja, ka tur nogatavojušies patisoni, sulīgi, koši, vilinoši. Norāva vienu, otru, trešo. Cik garšīgi! Sārtās zemenes vilināja: „Nogaršo! Mēs esam sulīgas!” Tikai vecā ābele jūta, ka labi nebūs. Tā centās brīdināt: „Neņem to, kas nepieder tev! Palūdz, ja ko vēlies!” Bet Sarkanozols tikai ēda un ēda, bija zaudējis piesardzību, domādams tikai par sevi. No krūmiem izskrēja suns un iekoda Sarkanozolam kājā bez brīdinājuma, nikni teikdams: „Neņem to, kas nepieder tev! Palīdz, ja ko vēlies!” Viņš nebija tā audzināts, nezināja vienkāršus noteikumus. Dusmīgs, neapmierināts ar notikušo, Sarkanozols skrēja atpakaļ uz mājām, skaļi saucot: „Kādēļ nevar visu ņemt un ēst? Pie mums Repmežā gan var darīt, kā grib!”

Mājās pārradās nakti, pats pirmais. Aizvainots, nesaprasts. Gaidīja draugus pārnākam mājā, lai izstāstītu savu bēdu.

Ziloņkļavs devās pa kreisi. Viņš gāja un gāja, līdz nonāca pie trim mazām mājiņām. Ieraugot svešinieku, izskrēja bērnu bars un sāka nežēlīgi plēst Ziloņkļava skaistās lapas un lielities, kuram skaistāka un lielāka lapa. Ziloņkļavs nesaprata, kas notiek. Centās izslieties augstāk, palecās, sakļāva lapas, sauca: „Ko jūs vēlaties? Man sāp!” Tas nedaudz līdzēja, jo bērni vairs netika pie lapām. Bet bērni nebija apturami. Tie centās vēl un vēl. Palecoties, rāpjoties viens otram uz pleciem, tomēr vēl norāva pāris lapas, līdz Ziloņkļavs attapās un uzsāka sarunu, jo kāds puisēns sadzirdēja teikto. Puisēns samulsa un nopietni noteica: „Klau, pārtrauksim muļķības! Kokam patiesi mēs nodarām pāri. Iestādīsim starp mājām, lai visi varam skatīties uz skaistajām lapām. Mums būs paēna, kur varēsīm spēlēties, sarunāties.” Sacīts, darīts. Tika sameklētas lāpstas, rakta dziļa jo dziļa bedre. Ziloņkļavs bija iestādīts starp mazām mājiņām.

Ziloņkļavs bija nesaprašānā, ko darīt tālāk. Ar draugiem bija norunāts tikties pēc divām dienām. „Bet kur tu aiziesi, ja esi iestādīts? Varbūt arī esi vajadzīgs kādam?” nakts melnumā domāja Ziloņkļavs. Nolēma padzīvot kādu laiku. Dzīve bija visai sarežģīta: bērni nepārtraukti strīdējās, kāpa zaros, plēsa mizu, mīcīja saknes, aizmirsā apliet. Kādu nakti Ziloņkļavs saņēms un aizbēga, atstājot dziļo bedri tukšu.

Draugi satikās un izstāstīja savus bēdu stāstus. Nosprieda, ka vairāk laimi neies meklēt, jo laime meklējama viņu pašu Repmežā. Un tā viņi dzīvo vēl tagad laimīgi, ja nav nocirsti.